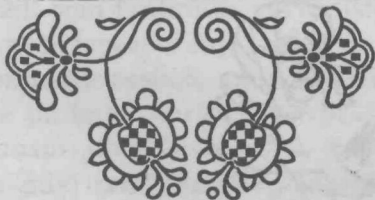

Kos.

oplo solnce svet obseva,
 tam v goščavi pa prepeva
 črni kos fako lepó,
 milotožno in glasnó,
 da posluša ga vsakdo
 in da gozdni že mladiči
 odgovarjajo mu v griči...
 Toda mine petja čas,
 pride zima, z njo pa mraz,
 debel pade sneg pri nas.
 Huda skrb potere ptiča,
 glad prižene ga iz griča,
 pod kozolcem skače bos,
 proč mu prejšnji je ponos...
 »Pleši, pleši, črni kos,
 da život se ti ogreje
 in potem ti bo lahkeje!«
 »»Oh, kako bi plesal zdaj,
 s snegom je pokrit moj raj,
 kje za kljun dobim naj kaj?««
 »Tja v toplejše pojdi dole,
 kjer poljane še so gole!«
 Bosonogi kosov rod
 strašno žalosten od tod
 proti jugu gre na pot.
 Trmast pa mladič ostane
 in iz griča se ne gane;
 v snegu rije pod grmič,
 črvov tu ne najde nič
 in pogine bedni ptič.
 Ko pomlad se nova vrne
 in z zelenjem svet ogrne,
 stari kos, še bosonog,
 s svojci prileti v naš log;
 a mladiči od nadlog
 morda že so pozabili
 pesmi, ki jih naučili
 lani so se tu doma.
 Stari kos spet skrb ima,
 da pouk jim točen da
 in ves dan, dokler ne vgasne,

kroži svoje pesmi glasne.
 Vrh drevesa, glej, sedi,
 zlati kljun mu krvavi,
 za počitek mar mu ni!
 Mladi rod posluša, kima,
 kos vsak črn je, zlat kljun ima,
 toda kosovke mladé

še so sive, rjave vse,
 kljunov zlatih ne dobé
 in zato osramočene
 tja pod veje se zelene
 razgube in tam skrbno
 gnezda znašati začno,
 pa nikdar ne zapojo.

Fr. Rojec.

Pozdravljen, ti domači krov!

Pozdravljen, ti domači krov...
 Spet gledam te po težkih dneh,
 po dneh bridkosti in gorjá.

Vesel sem se odpravil v svet,
 radostno bilo je srce,
 ker vedel nisem, kaj je dom.

Odslej po tebi koprnim,
 ko na življenja poti sem
 begunce videl brez domov.

Zato pozdravljen tisočkrat,
 nikoli te ne zabim, dom,
 ki si ostal mi zvesto vdan!

Lado Jeršé.

